
Пише ви жена на 30 г. Миналата година се омъжих за Петър, като преди това имахме връзка 4 г. В секса между нас всичко е наред. Обичаме се като всяко младо семейство и като хора, които отдавна се познават. Дете още нямаме, но не бързаме, защото той е безработен и ще ни е трудно да го гледаме. Мен обаче друго започна да ме притеснява. Като изляза от работа, към 16 ч., вече не ми се прибира вкъщи. Той е отчаян, все повече се озлобява и от най-малкото нещо правим скандали. Затова обикновено отсядам в близкото кафене с приятелка. От зимата насам 3 пъти вече ми се случва следното – обърне ли ми внимание някой непознат, който и на мен ми харесва, се запознаваме, пием по още нещо, флиртуваме и... започваме неангажираща връзка. Отиваме в близък хотел за час-два и се любим. Не го правя за пари, повярвайте ми, но не знам каква е тази моя страст да бягам от проблемите си, като спя с непознати. А държа на мъжа си. Каква според вас може да е причината да търся връзка с друг? Дали не е бягство от безпаричието ни и от това, че мъжът ми не може да се справи с битовите проблеми? Те го променят толкова много, все едно не е той.

Милка

И защо така, Милке?

Нали се обичате? Нали?... И пак питам, защо така? Не, аз в никакъв случай не ви съдя. Опазил ме Господ! Но от писмото Ви до мен лъха, не, а крещи за помощ едно неразбиране, едно пренебрегване, едно даже и противопоставяне помежду Ви, със съпруга Ви.

Но хайде най-напред да използваме думата броеница. Точно така. Този атрибут, който дядовците ни, излезли на мегдана или в кръчмата и най-вече пред портата на уличната пейка там държаха в ръцете си. И прехвърляха непрекъсната едно след друго зърната на тази броеница в една посока, а после – пак същото, но в другата посока. И мълчаха. Толкова жестоко мълчаха, и брояха, брояха ли, брояха. Тези зърна, в тази броеница брояха. И очите им се насълзяваха... На тези стари мъже очите им се насълзяваха... Защото брояха часовете, дните и месеците, че даже и годините на вече отминаващия им живот. На вече отминаващия им живот... брояха и плачеха. Защото точно тогава си припомнях не само хубавото, но и лошото, което бяха сторили в този отминаващ им вече живот. А това не е било никак малко, защото точно заради това плачеха, тези стари и обрулени от живота мъже. И толкова дълбока мълчаха. Претръпнали, но знаещи твърде добре, че вече нищо не може да се върне назад, та да си поправят грешките. И пак брояха, та да може с нещо малко да се залъжат, че да им олекне на душите им. И то не тук, а там горе. Белким Господ се смили над грешните им души. И брояха... А аз като малко хлапе, тогава клечах пред тях и много се чудех, защо тези вече зрели мъже, плачат като деца и броят. Понякога се претрашавах и ги питах: „Защо?“. Но никога не получих отговор. Никога...

Та види се и днес всички ние, макар и вече съвременни хора пак имаме нужда от тази броеница. Като своеобразна психотерапия за сърцата и душите ни. Види се ...

И сега конкретно за Вас самата. Набързо с малка ретроспекция на историята Ви дотук. Пред няколко години срещате Петър и се омъжвате за него, защото Вие, а не някой друг вместо Вас самата сте решила, че това е мъжът на живота Ви. Прекрасно. Нашия Господ Бог е казал: "Любете си и се плодете!". Да, ама Вие казвате: „дете още нямаме защото той е безработен и трудно ще го гледаме“. Да, ама от както се помни българския народ, винаги е живял в кризи, войни и природни бедствия. И за да ни има днес нашите прародители и родители никога не са разсъждавали така. Ако бяха... нас днес нямаше да ни има. А децата са най-голямото богатство. Ама точно Вие жената, която е предопределена от Майката Природа да ражда живот, бягате от това чрез едно извинение – бедни сме. С което никак не съм съгласен. Но

Вие считате, причината за това е Той, а не Вие.

Да, ама аз Ви питам ако бе се случила реципрочното: Той да има добра работа и финансово заплащане, а точно Вие да бяхте безработната - как щяхте да се чувствате и как щяхте да разсъждавате за Вашата връзка с него. Абсолютно съм убеден, че ако ролите бяха разменени, нямаше да пеете тази песен. Щяхте да говорите друго, съвсем друго! Ето го: „Вижте, аз съм добра съпруга, обичам си го, ама той защо не се прибира в къщи след работа. Казва, че взима извънредни задачи и затова остава след работно време за да ги изпълни. Нали ни трябва пари. Да, ама понякога улавям ухание на тежък женски парфюм или миризма на тютюн, пък той не е пушач. Искам да му вярвам и не му вдигам скандали... Непрекъснато го карам да ми казва, че ме обича и че няма секс-срещи с други жени... непрекъснато... ама той напоследък го прави вяло и сякаш по задължение. Даже избягва да говорим за нашите бъдещи дечица ... казва да изчакаме още малко... но аз не знам до кога да чакаме, защото казват че най-добрата възраст за забременяване и раждане на жената е до 29-30-та ѝ година ... а той казва, че имаме още време... аз вече много се ядосвам и вече съм озлобена към целия свят за неговата несправедливост към мен... даже чувствам напоследък, че и към него изпитвам неприязън ... защото той има работа и има много добро самочувствие ... а аз се чувствам като парцал...

Сега още няколко думи за социалния Ви статус. Започвам с това... няма работа, защото не искам да работя нещо друго, което е под образованието ми. Точно, затова аз лично казвам, че всеки труд е добър и заслужава уважение. Какво от това, че вчера съм бил директор , а днес ми се налага да работя като таксиметров шофьор или пощенски раздавач. Пречи ми гордостта. Да, ама никой не обещава работа, когато почваш да учиш за нещо. Има пазарно търсене. И точно тук вие жените сте облагодетелствани. Поради всички възможни причини за това. И мъжете –вече си стоят в къщи, а жените работят. Ама това докога? Докато палачинката пак се обърне. Е, така ли ще живеем? Вместо да сме приятели и партньори и точно за това да си помагаме и да си даваме кураж един на друг. Изпитваме нещо като отвращение към човека до нас. Защото видите ли – той е непълноценен! А пък аз си имам работа. Не, той не е непълноценен, но е в тази ситуация. И още по-лошото е, че точно липсата на Вашата подкрепа го кара да се чувства още по-унижен. И още повече става изнервен. Та затова не Ви се прибера. Та затова си търсите сама лекарството. И сте си го намерила в едни епизодични сексуални връзки с непознати мъже. Кой знае утре дали няма тези мъже да Ви станат твърди познати, че даже и да почнат да Ви помагат и финансово. Ама това вече си е чисто изповядване на най-древната професия в света. Не знам дали ще Ви се случи и това, но вече сте поела по този път. И хич не се заблуждавайте сама, че това не е възможно за Вас. Ама хич!

Сега най-важното – всички живеем в един свят, който си го създаваме самите ние. Ние си пишем правилата. Но ако в един момент се случи събитие, което ни прекара през огледалото на нашето ежедневие и там в този обърнат огледален свят разбираме колко е нетипично е било нашето поведение –оттатък , в реалния свят. Защо ли това ми напомня една детска ужим сага „Алиса в страната на чудесата"!? Но къде е решението на вашия ребус? В самата Вас. Ако държите на съпруга си и искате да родите неговите деца, излезте от този обратен огледален свят и влезте в реалността. Днешната реалност. И знайте добре, че колелото на живия живот се върти. И то много и неочаквано бързо. Днес Вие сте силната, а утре той. И затова сме двама – за да си помагаме, когато единият от нас има вопиюща нужда от другия. А не да се извиняваме с неговата временна неудачност. И една латинска мъдрост – „Помни, че си смъртен!" Винаги помни. И тогава в дните на прага в края на живата ни, пак ли ще броим? Пак ли ще броим тези недобри неща, които сме сторили на най-близкия човек до нас? Стига да има с какво?

Иначе, пак се връщам към децата. Най-лекуващият мехлем за всички житейски рани у нас самите. Те са не само настоящето, но и бъдещето ни. Даже тогава, когато ние вече няма да сме тук. Когато ги имаме тези наши ангелчета - няма нужда от никаква броеница

.
И така, все пак да останем с добри впечатления един за друг подбрах за днешното ни довиждане един „Усет за пристан". Сътворен е от сърцето на едно момиче от Тетевен - Николина Милева, балканджийка, която пише за морето. Ето го този неин усет за пристан.

УСЕТ ЗА ПРИСТАН

Преброи ми летата от
От нула до трийсет.
Прекуси ми моретата ,
Нямат посоки.
Нарисувай ми чайките с
Чувство за пристан.
Набери ми лимони от

Много високо.
Разкажи на светулките някаква
Приказка.
Разкажи я на глас, да си идат
Щастливи. Издълбай ме от пясък, каквато съм-
Истинска,
И горчива, и мокра, и жълта и жива .
Измисли ми летата след трийсет
Нататък .
С малко думи.... почти абсолютно
Мълчание.
Да са дълги напук на живота ми
Кратък.
Да са къси напук на едното страдание.
После пак ги преброй, не от нула до
Трийсет,
А от трийсет на горе, но в права посока.
Ако нямах чайките усет за пристан,
Те не биха летели така, на високо.
И накрая млъкни...в името на
Лимоните.
Спри сега да броиш, нито нещо да
Правиш.
Ако някога пак си разкажем сезоните,
Пропусни ми летата... преди за
Намразиш.
Аз тогава ще мога и твоя и истинска
Да удавя моретата в близкото блато,
Да покажа на чайките – аз съм им
Пристана
И красивата приказка в кукуво лято.

Ако това не е една притча за любовта на една жена на 30 години, нямам повече думи.
Тя, вече знае прекрасно всичкото за нея. Мечти, любов, но и най-важното , че Майката
Природа ѝ е предопределила да бъде един тих и сигурен пристан за мъжа на сърцето
ѝ!

И накрая една песен на Асен Масларски по стиховете на Милена Лилова, изпълнена от
Кристина и Михаил Белчеви – "Късна любов" – „...защото от всичките земни пристанища,
само в моето има спасение"!

{youtube}mV74QyZjVyM{/youtube}

д-р Илия Вrabчев, сексолог-психотерапевт